

Kancelář starostky
oddělení právní

P10-004814/2020
2. schůze
Rady MČ Praha 10
Dne 28. 1. 2020

**Vzdání se uplatnění práva na náhradu škody způsobené městské části
Praha 10 pokutou uloženou rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské
soutěže**

Důvod předložení:

§ 94 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů

Obsah:

- I. Návrh usnesení RMČ
- II. Důvodová zpráva
- III. Přílohy: č. 1 - Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 29/2017-171 ze dne 18. 10. 2018
č. 2 -Záznam o výsledku mimořádné kontroly ve věci škody způsobené městské části Praha 10 pokutou udělenou Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže provedené Odborem kontroly a komunikace

Doporučení ke zveřejnění důvodové zprávy a příloh:

ANO

Stanoviska:

-

Předkládá:

Renata Chmelová, starostka

Vedoucí oddělení:

Mgr. Adam Jareš, KS

Zpracovala:

Mgr. Martina Tréglová, KS

Městská část Praha 10

RADA MĚSTSKÉ ČÁSTI PRAHA 10

Návrh usnesení

Rady MČ Praha 10

číslo

ze dne 28. 1. 2020

k návrhu na vzdání se uplatnění práva na náhradu škody vzniklé městské části Praha 10 pokutou uloženou rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rada městské části Praha 10

I. schvaluje

vzdání se uplatnění práva na náhradu škody vzniklé městské části Praha 10 pokutou uloženou rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 1. 2016, č. j.: ÚOHS-S0746/2014/VZ-04896/2016/532/Mon, a to z důvodu neefektivnosti a nehospodárnosti procesu jejího vymáhání.

Předkladatel: Renata Chmelová, starostka

Anotace: samospráva

Provede: -

Na vědomí: -

Garant: Martina Tréglová, KS

Číslo tisku: P10-004814/2020

Důvodová zpráva

Stručné shrnutí historie věci

Rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 9. 1. 2016, č. j.: ÚOHS-S0746/2014/VZ-04896/2016/532/Mon (dále také jen „**Rozhodnutí ÚOHS**“), potvrzeném rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 2. 1. 2017, č. j.: ÚOHS-R0070/2016/VZ-50472/2016/321/Oho (dále také jen „**Rozhodnutí předsedy ÚOHS**“) byla Městské části Praha 10 (dále také jen „**MČ**“) uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu podle tehdy účinného zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „**ZVZ**“), kterého se MČ dopustila tím, že dne 16. 11. 2012 uzavřela se společností KLANG, s.r.o. Dohodu o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájmní smlouvy ze dne 14. 2. 2007 č. 2012/OMP/2883 (dále jen „**Dohoda o narovnání**“), přičemž nepostupovala v souladu se ZVZ. MČ proti rozhodnutí předsedy ÚOHS podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem č. j. 62 Af 29/2017-171 ze dne 18. 10. 2018 (dále jen „**Rozsudek KS**“) rozhodl o zamítnutí žaloby.

MČ obdržela dne 21. 2. 2019 žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterou spolek Právo ve veřejném zájmu, z.s (dále také jen „**Spolek**“) MČ žádal o poskytnutí informací ohledně uložené pokuty.

V návaznosti na poskytnutí informace byl doručen radním MČ dopis Spolku ze dne 29. 6. 2019 nadepsaný jako „Výzva k vymáhání nároku na náhradu škody, která vznikla na majetku Městské části Praha 8“, ve kterém mj. Spolek upozorňuje na povinnost MČ včas uplatňovat právo na náhradu škody a vybízí MČ k aktivnímu přístupu v dané věci, tedy k identifikaci odpovědných osob a následnému vymáhání škody způsobené MČ.

V návaznosti na výše uvedené přijala Rada MČ dne 30. 7. 2019 usnesení č. 588, kterým mj. uložila Mgr. Kosmelovi, vedoucímu Odboru kontroly a komunikace provést šetření, jaká osoba či osoby jsou odpovědné za škodu způsobenou MČ pokutou uloženou Rozhodnutím ÚOHS.

V Záznamu o výsledku mimořádné kontroly ve věci škody způsobené městské části Praha 10 pokutou udělenou Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže provedené Odborem kontroly a komunikace (dále jen „**Záznam**“) je uvedeno, že nelze vyloučit, že zastupitelé (19 zastupitelů, kteří hlasovali pro přijetí usnesení č. 13/45/2012 ze dne 5. 11. 2012, kterým došlo ke schválení Dohody o narovnání) svým rozhodnutím nesou odpovědnost za škodu, která MČ vznikla pokutou uloženou Rozhodnutím ÚOHS. Kontrolní skupina dále doporučuje vymáhat po odpovědných osobách vzniklou škodu, avšak **způsobem, který půjde hodnotit jako hospodárný a účelný.**

Princip péče řádného hospodáře, hospodárné a účelné využívání majetku

Zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (dále jen „**ZHMP**“) ukládá městským částem povinnost chránit majetek hlavního města Prahy před neoprávněnými zásahy a včas uplatňovat právo na náhradu škody a právo na vydání bezdůvodného obohacení. Zároveň jsou městské části povinny **hospodařit se svěřeným majetkem s péčí řádného hospodáře a využívat ho účelně a hospodárně.**

ZHMP nedává další vodítka, co lze či naopak nelze považovat za postup řádného hospodáře, ani neobsahuje definici účelnosti a hospodárnosti. Podpůrně lze v tomto směru využít zákon č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, který za hospodárné považuje takové použití veřejných prostředků k zajištění stanovených úkolů s co nejnižším vynaložením těchto prostředků, a to při dodržení odpovídající kvality plněných

úkolů. Uvedený zákon dále vymezuje i pojmy efektivnosti a účelnosti. Efektivností se rozumí takové použití veřejných prostředků, kterým se dosáhne nejvýše možného rozsahu, kvality a přínosu plněných úkolů ve srovnání s objemem prostředků vynaložených na jejich plnění, účelností takové použití veřejných prostředků, které zajistí optimální míru dosažení cílů při plnění stanovených úkolů¹.

V souladu s obecnými zásadami hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti tedy musí být postupováno i v rámci procesu vymáhání škody a vždy zvažovat, zda je takové vymáhání v souladu s péčí řádného hospodáře, účelné a hospodárné.

Dle komentářové literatury za hospodárny postup nelze považovat vymáhání škody, pokud osoba, která škodu způsobila, nemá majetek na to, aby z něj mohlo být požadované plnění uhrazeno, nebo pokud plnění, které by mělo hlavní město Praha či městská část vymáhat je bezvýznamné výše². Dále je v souvislosti s nehospodárností uváděna zjevná nevymahatelnost či jiná nedobytnost popř. situace, kdy náklady spojené s uplatněním práva zjevně překročí očekávaný výsledek, nebo kdy časové a personální náročnost uplatnění práva je ve zjevném nepoměru k výši způsobené škody či bezdůvodného obohacení na obecním majetku³. Obecně platí, že pokud se příslušný orgán obce rozhodne škodu nevymáhat, musí o tom vždy řádně rozhodnout s uvedením relevantních a přezkoumatelných důvodů.

Rizika při vymáhání škody

V případném soudním sporu bude k prokázání vzniku odpovědnosti za škodu konkrétních zastupitelů nezbytné, aby MČ unesla důkazní břemeno – prokázala, že daní zastupitelé (žalovaní) porušili svou právní povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, v důsledku čehož vznikla následně MČ (žalobci) škoda. Zavinění ve formě nevědomé nedbalosti se presumuje, tedy v tomto rozsahu nemusí poškozený prokazovat, že škoda byla zaviněna, naopak škůdce, pokud se chce odpovědnosti zprostit, je zatížen důkazním břemenem a břemenem tvrzení ohledně skutečností svědčících o tom, že škodu, ani ve formě nevědomé nedbalosti, nezavinil. Jako potenciálně obtížné se jeví především prokázání porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře, tedy že uzavření Dohody o narovnání bylo s touto povinností v rozporu. Dohoda o narovnání „narovnávala“ především práva a povinnosti, které vznikly v době volebního období předchozích zastupitelstev. Velmi zjednodušeně řečeno se nabízí argument, že nebýt předchozího nezákonného postupu zastupitelů působících v předchozích volebních obdobích, Dohoda o narovnání by nemusela být uzavírána. V Rozsudku KS je uvedeno (zvýrazněno zpracovatelem tohoto materiálu): *„V této souvislosti zdejší soud samozřejmě souhlasí se žalobcem, že ve vzniklé situaci nebylo možno požadovat, aby žalobce poté, co byly stavební práce provedeny, platil jinému dodavateli než KLANG, s.r.o., to je však přičitatelné výlučně žalobci; skutečnost, že žalobce již neměl reálnou možnost stavební práce poptávat v zadávacím řízení (a ani to činit nehodlal), neznamená, že svým postupem ZVZ neporušil. **Byť se uzavření dohody o narovnání žalobci jevílo v danou chvíli jako jediné možné a rozumné, jak žalobce také uvádí, nic to nemění na tom, že do situace, v níž byla dohoda o narovnání uzavírána, se žalobce dostal sám v důsledku svého předchozího postupu; vytvořil-li žalobce stav, jenž jej donutil k platbě za stavební práce bez zadávacího řízení, pak nejde o žádný***

¹ Martina DĚVĚROVÁ, Tomáš HAVEL, Adrián RADOŠINSKÝ, Richard MAŘÍK. Zákon o hlavním městě Praze - Komentář. Wolters Kluwer, 2018, Komentář k § 35 odst. 1 (Dostupné v systému ASPI)

² dtto

³ Zdeněk KOUDELKA, Radek ONDRUŠ a Petr PRŮCHA. Komentář k zákonu č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), Linde Praha, 2002, Komentář k § 38 odst. 6 (Dostupné v systému ASPI)

liberační důvod z porušení ZVZ a z odpovědnosti za spáchání správního deliktu porušením ZVZ. Argument, že vypořádáním podle dohody o narovnání nedošlo podle žalobce k žádné škodě, je za tohoto stavu již zcela bezvýznamný; naplnění znaků správního deliktu žalovaný správně opřel o závěr ohledně platby za stavební práce bez zadávacího řízení, vznik škody znakově podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ není.“

Soudní řízení musí být zahájeno před uplynutím promlčecí lhůty, aby škůdce nemohl před soudem úspěšně namítat, že právo na náhradu škody již bylo promlčeno. Podle nyní platného a účinného zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „**OZ**“) promlčecí lhůta pro uplatnění práva na náhradu škody činí 3 roky ode dne kdy se poškozený dozvěděl o škodě a osobě povinné k její náhradě, což v daném případě nastalo nejpozději dnem právní moci Rozhodnutí předsedy ÚOHS. Na to, zda v tomto případě právo na náhradu škody je nebo není promlčeno, existují ovšem rozdílné právní názory.

Podle § 3079 OZ platí, že právo na náhradu škody vzniklé **porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona**, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Dále je v § 3036 OZ stanoveno, že „podle dosavadních právních předpisů se až do svého zakončení posuzují /.../ **i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.**“

Pokud bychom přistoupili na výklad těchto přechodných ustanovení v tom smyslu, že právo na náhradu škody, včetně lhůty k jeho uplatnění se řídí podle v té době platného a účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „**OZ 1964**“), je nezbytné počítat s možností, že žalovaný úspěšně uplatní námitku promlčení, neboť podle § 120 OZ 1964 promlčecí lhůta pro uplatnění práva na náhradu škody činila 2 roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá.

S ohledem na složitost daného případu, jeho historii sahající až do roku 2007, jeho prolínání funkčními obdobími více zastupitelstev, riziko úspěšného uplatnění námitky promlčení a na skutečnost, že v dané věci (vymáhání škody způsobené územně samosprávnému celku členy jeho orgánu) není dostupné dostatečné množství odpovídající judikatury, nelze v tuto chvíli odhadovat míru úspěšnosti MČ v soudním řízení.

Dále je třeba také vzít v potaz skutečnost, že **v případě neúspěchu v dané věci by MČ byla povinna hradit náklady řízení a právního zastoupení druhé straně sporu (v tomto případě tedy až 19 osobám).**

Rizika při nevymáhání škody

Jak bylo uvedeno výše, povinnost MČ včas uplatňovat právo na náhradu škody vyplývá přímo ze ZHMP. I vzhledem k iniciativě Spolku v předmětné záležitosti nelze zcela vyloučit, že v budoucnu může nastat situace, kdy příslušní členové orgánu MČ, kteří hlasovali pro nevymáhání škody, budou muset doložit, že tuto povinnost neporušili. Z tohoto důvodu tedy úkon, jakým je vzdání se uplatnění práva na náhradu škody neobstojí bez řádného zdůvodnění.

V daném případě se nabízí argumentace neefektivností a nehospodárností soudního vymáhání, tedy že vzhledem k velmi nejistému výsledku sporu (absence použitelné judikatury, riziko úspěšného uplatnění námitky promlčení) a tedy reálné možnosti vzniku povinnosti hradit náklady řízení protistraně (v daném případě 19 zastupitelům) vzniká značný nepoměr mezi možným přínosem a objemem vynaložených prostředků.

62 Af 29/2017-171

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Městská část Praha 10** sídlem
Vršovická 68, Praha 10 zastoupený JUDr.
Karlem Codlem, advokátem Felix a spol.
advokátní kancelář, s.r.o.
sídlem U Nikolajky 5, Praha 5

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 2.1.2017,
č.j. ÚOHS-R0070/2016/VZ-50472/2016/321/OHo,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 2.1.2017, č.j. ÚOHSR0070/2016/VZ-50472/2016/321/OHo, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2016, č.j. ÚOHS-S0746/2014/VZ04896/2016/532/MOn, ve výrokových částech IX. a X. V nich žalovaný konstatoval, že se žalobce coby zadavatel dopustil spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), tím, že dne 16.11.2012 uzavřel s KLANG, s.r.o. „Dohodu o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy ze dne 14.2.2007 č. 2012/OMP/2883“, přičemž nepostupoval v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 ZVZ, přestože zakázka realizovaná na základě této dohody naplňuje definici veřejné zakázky podle § 7 odst. 1 ZVZ, a žalobci uložil pokutu ve výši 100 000 Kč.

I. Shrnutí podstaty věci

2. Závěr žalovaného o tom, že uzavřením „Dohody o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy ze dne 14.2.2007 č.2012/OMP/2883“ došlo k porušení ZVZ a ke spáchání správního deliktu, byl vystavěn na argumentaci, podle níž ačkoli žalobce původně uzavřel s KLANG, s.r.o. nájemní smlouvu o pronájmu objektu „Kina Vzlet“, podle které KLANG, s.r.o. jako nájemce měla provést opravu a rekonstrukci tohoto objektu, přičemž náklady na provedení těchto stavebních prací měly být započteny ve formě slevy na nájemném, uzavřením dohody o narovnání došlo k privativní novaci nájemní smlouvy ve znění dodatků č. 1 až 7, přičemž v novém smluvním závazku se žalobce zavázal uhradit ve prospěch KLANG, s.r.o. náklady spojené s provedením stavebních prací na objektu „Kina Vzlet“.

3. Uzavřením dohody o narovnání tedy žalobce podle žalovaného uzavřel úplatnou smlouvu na úhradu nákladů vzniklých KLANG, s.r.o. v souvislosti s provedením stavebních prací na objektu „Kina Vzlet“, čímž podle žalovaného fakticky došlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, jejímž předmětem bylo provedení stavebních úprav na objektu „Kina Vzlet“, tedy stavebních prací, které byly veřejnou zakázkou, aniž by proběhlo jakékoli (příslušné) zadávací řízení podle ZVZ.

4. To žalobce zpochybňuje a dovozuje, že se o veřejnou zakázku nejednalo, ZVZ tudíž neporušil a správní delikt nespáchal.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

5. Žalobce namítá, že žalovaný věc posoudil bez přihlédnutí ke specifickým skutkovým okolnostem, které uzavření dohody o narovnání předcházely; původní smluvní vztah měl charakter vztahu nájemního, žalobce neměl záměr ani prostředky na provedení stavebních úprav své nemovitosti a poskytl peněžité plnění ve formě vydání bezdůvodného obohacení pouze v důsledku provedení stavebních úprav v souvislosti s nájmem.

6. Žalobce odmítá konstrukci žalovaného, podle které samotné uzavření nájemní smlouvy ZVZ neporušilo, ale k jeho porušení došlo až uzavřením dohody o narovnání. Tato dohoda není podle žalobce izolovanou novou smlouvou, nýbrž smlouvou navazující na předchozí nájemní smlouvu, a žádné zadávací řízení na veřejnou zakázku na stavební práce žalobce ani nemohl vést; celý smluvní vztah mezi žalobcem a KLANG, s.r.o. byl založen mimo ZVZ a tak také skončil, nikomu jinému než KLANG, s.r.o. žalobce nemohl provedené stavební práce kompenzovat, uzavřením dohody o narovnání žalobce pouze jediným možným a rozumným způsobem eliminoval riziko budoucí povinnosti vydání bezdůvodného obohacení, které by v případě soudního sporu mezi ním a KLANG, s.r.o. bylo žalobcově protistraně zřejmě přiznáno.

7. Vypořádáním podle dohody o narovnání nedošlo podle žalobce k žádné škodě, výše žalobcem hrazené kompenzace z titulu provedených stavebních úprav odpovídá bezdůvodnému obohacení, které by jinak vzniklo. Pak podle žalobce neobstojí závěr o spáchání správního deliktu ani závěr o uložení pokuty. Ta je – nad rámec uvedeného – nepřiměřená proto, že původně (v předcházejícím průběhu téhož správního řízení) byla uložena pokuta (ve výši 150 000 Kč) za spáchání údajných devíti správních deliktů a po přehodnocení původních závěrů ze strany žalovaného byla (při dovození spáchání jediného správního deliktu) snížena pouze nepatrně (na 100 000 Kč).

8. Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, eventuálně navrhuje uloženou pokutu jako nepřiměřenou snížit; na tomto procesním postoji setrval během celého řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

9. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, setrvává na svých závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí, a k nosným bodům žalobní argumentace se vyjadřuje věcně shodně jako v napadeném rozhodnutí; žalobní argumentaci odmítá.

10. Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 68, § 70 s.ř.s.).

12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

13. Podle obsahu správního spisu je zřejmé, že „Dohoda o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy ze dne 14.2.2007 č. 2012/OMP/2883“ byla uzavřena coby součást nájemního vztahu založeného smlouvou ze dne 14.2.2007. To však ještě nevylučuje, aby výsledek jednotlivých kroků za trvání takto založeného nájemního vztahu nemohl být považován za vztah, v němž je ve prospěch pronajímatele plněno ve formě stavebních prací, za které je ve prospěch nájemce plněno finančně, tedy že

výsledkem bylo provedení stavebních prací za úhradu. Podstatné tedy je, zda v důsledku dílčích úkonů byly naplněny znaky veřejné zakázky ve smyslu § 7 odst. 1 a § 9 odst. 1 ZVZ či nikoli. Toto východisko žalovaného tedy zdejší soud považuje za správné.

14. Podle § 7 odst. 1 ZVZ je základním znakem každé veřejné zakázky úplatný smluvní vztah, jehož smluvními stranami jsou zadavatel na straně jedné a dodavatel zboží (ve smyslu již zhotovených výrobků), služeb (ve smyslu výkonů) nebo stavebních prací na straně druhé. ZVZ upravuje postup zadavatelů směřující k tomu, aby takový úplatný smluvní vztah vznikl. Na základě takového smluvního vztahu pak plnění zadavatele nejčastěji spočívá v platbě za protiplnění uskutečňované druhou smluvní stranou, jež spočívá v dodávce zboží nebo v provádění určitých činností, včetně stavebních prací. Z § 7 odst. 1 ZVZ lze tedy dovodit tyto znaky veřejné zakázky: 1) vzniká smluvní vztah mezi zadavatelem (který je vymezen v § 2 ZVZ) a dodavatelem (event. dodavateli), 2) předmětem veřejné zakázky jsou dodávky, služby nebo stavební práce, 3) zadavatel požaduje získání plnění veřejné zakázky, 4) dodavatel (event. dodavatelé) poskytuje plnění veřejné zakázky, 5) dodavatel za poskytnutí plnění veřejné zakázky požaduje úplatu (úplata je znakem tohoto „obchodu“) a 6) zadavatel (event. jiná osoba) za poskytnutí plnění veřejné zakázky poskytuje dodavateli (event. dodavatelům) úplatu. Zjednodušeně to znamená, že fakticky „ve směru od zadavatele pro dodavatele plyne úplata“ a „ve směru od dodavatele pro zadavatele plyne plnění veřejné zakázky“.
15. Veřejnou zakázkou na stavební práce je podle § 9 odst. 1 ZVZ veřejná zakázka, jejímž předmětem je a) provedení stavebních prací, které se týkají některé z činností uvedených v příloze č. 3 ZVZ, b) provedení stavebních prací podle písmene a) a s nimi související projektová nebo inženýrská činnost, nebo c) zhotovení stavby, která je výsledkem stavebních nebo montážních prací, případně i související projektové nebo inženýrské činnosti, a která je jako celek schopna plnit samostatnou ekonomickou a technickou funkci. Podle § 9 odst. 2 ZVZ je veřejnou zakázkou na stavební práce též veřejná zakázka, jejímž předmětem je vedle plnění podle § 9 odst. 1 ZVZ rovněž poskytnutí dodávek či služeb nezbytných k provedení předmětu veřejné zakázky dodavatelem. Za veřejnou zakázku na stavební práce se podle § 9 odst. 3 ZVZ považují rovněž stavební práce pořizované s využitím zprostředkovatelských nebo podobných služeb, které zadavateli poskytuje jiná osoba.
16. Formální označení právního úkonu, jímž dojde k založení závazkového vztahu, stejně jako jeho obsah z pohledu právních norem soukromého práva, tu není rozhodující. Smlouva na veřejnou zakázku není zvláštním smluvním typem (pojmenovaným jako „Smlouva na veřejnou zakázku“ nebo obdobně), ani není z pohledu ZVZ třeba jakýkoli konkrétní smluvní typ podle právních norem soukromého práva dodržet. Úplatný charakter „celkového“ smluvního vztahu mezi zadavatelem a jinou osobou ve smyslu § 7 odst. 1 ZVZ je tedy třeba posuzovat pro každý jednotlivý případ individuálně se zohledněním všech aspektů, které z dohodnuté formy spolupráce podle uzavřené smlouvy mají plynout. Naplnění znaků veřejné zakázky může být založeno i kombinací několika soukromoprávních jednání, pokud z nich vyplývá povinnost poskytnout plnění, jež je vyjádřitelné v penězích a jež je svojí povahou, se zohledněním kontextu všech práv a povinností zadavatele vyplývajících ze všech takto spolu souvisejících a na sebe navazujících soukromoprávních jednání, zadavatelovým výdajem, oproti faktickému plnění dodavatele, jež naplňuje znaky § 7 odst. 1 a § 8 až 10 ZVZ. Vynakládání veřejných prostředků zvolenou formou kombinace několika smluvních vztahů či několika právních

jednání v rámci jednoho či více smluvních vztahů oproti „klasickému“ způsobu zadání zakázky nemůže vést k možnosti zadat takovou zakázku „z volné ruky“; takový přístup by umožnil zadavatelům obcházet právní úpravu, jejímž účelem je zajištění transparentního a řádného nakládání s veřejnými prostředky a vytváření předpokladů pro řádné soutěžní prostředí (obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 60/2009 – 78 ze dne 31.5.2010 a zdejšího soudu č.j. 62 Ca 33/2008 – 57 ze dne 18.6.2009 a č.j. 62 Af 35/2012 – 48 ze dne 18.1.2013). Za „klasický způsob“ zadání veřejné zakázky by bylo jistě třeba považovat postup, kdy by žalobce uzavíral s jinou osobou v postavení zhotovitele smlouvu o dílo, podle níž by zhotovitel měl pro žalobce provést stavební práce na jeho nemovitosti. Ve věci právě posuzované se nejedná o takový „klasický způsob“, přesto však žalobce svým postupem ZVZ porušil, jak – podle zdejšího soudu správně – dovedl žalovaný.

17. Žalobce (jako pronajímatel) dne 14.2.2007 uzavřel s KLANG, s.r.o. (jako nájemcem) nájemní smlouvu (na nájem „Kina Vzlet“), v níž se dohodli, že uzavírají tuto smlouvu za účelem stanovení podmínek provedení oprav a rekonstrukce nemovitosti a podmínek, za kterých bude nemovitost pronajímatelem dána nájemci do nájmu. Ve smlouvě je uvedeno, že stavebně technický stav nemovitosti zcela vylučuje užití nemovitosti k účelu smlouvy a že podmínkou pro využití nemovitosti nájemcem ke sjednanému účelu je provedení stavebních oprav a stavebních úprav (rekonstrukce) nemovitosti (čl. V.1. nájemní smlouvy), účelem smlouvy byl přitom nájem (čl. IV. nájemní smlouvy). Přímo v nájemní smlouvě bylo obsaženo pravidlo, podle něhož konkretizace a specifikace rozsahu oprav a rekonstrukce nemovitosti bude provedena dodatkem k této smlouvě (čl. V.2. nájemní smlouvy). Z nájemní smlouvy dále vyplývalo, že měsíční nájemné bude kalkulováno jako podíl sumy nákladů vynaložených nájemcem na provedení oprav a rekonstrukce nemovitosti ve výši stanovené dodatkem smlouvy, a to nejvýše do částky 20 milionů Kč bez DPH a nejdéle na dobu 180 měsíců, počínaje dnem 1.4.2008 (čl. VI.2. a VI.3. nájemní smlouvy). Dne 20.12.2007 byl k nájemní smlouvě uzavřen dodatek č. 1, podle něhož se nájemce zavazuje provést na vlastní náklady stavební úpravy spočívající v celkové rekonstrukci nemovitosti, a to v celkové předpokládané výši 33 932 754 Kč vč. DPH.
18. Vedle toho žalobce dne 14.5.2007 uzavřel s KLANG, s.r.o. (jako stavebníkem) smlouvu o provedení stavebních úprav, jejímž předmětem byla oprava střechy „Kina Vzlet“ a jejího zateplení v celkovém objemu 2 596 184 Kč vč. DPH. Podle čl. II.2. shora uvedeného dodatku č. 1 ze dne 20.12.2007 k nájemní smlouvě byly tyto stavební úpravy začleněny mezi ostatní stavební práce sjednané na základě nájemní smlouvy a jejího dodatku č. 1.
19. Dodatek č. 2 ze dne 12.12.2008 k nájemní smlouvě pak změnil termín nájmu s povinností platit nájemné a termíny placení nájemného, poté v dodatku č. 3 ze dne 31.3.2009 k nájemní smlouvě byla dohodnuta změna termínu dokončení rekonstrukce nemovitosti a změna termínu splatnosti nájemného, poté v dodatku č. 4 ze dne 28.6.2010 k nájemní smlouvě byla dohodnuta další změna termínu dokončení rekonstrukce nemovitosti a změna termínu splatnosti nájemného, poté k obdobným změnám došlo i dodatky k nájemní smlouvě č. 5 ze dne 22.11.2010, č. 6 ze dne 24.2.2012 a č. 7 ze dne 31.7.2012. Dohodou o narovnání se pak žalobce a KLANG, s.r.o. dohodli na ukončení nájemní smlouvy ke dni 31.12.2012.
20. Vyšel-li žalovaný při posuzování charakteru jednotlivých právních jednání žalobce po uzavření nájemní smlouvy z pravidla, že dohodne-li se věřitel s dlužníkem, že dosavadní závazek se nahrazuje závazkem novým, dosavadní závazek zaniká a dlužník je povinen plnit závazek nový, resp. že dohodou o změně obsahu závazku se dosavadní závazek ruší a

nahrazuje se novým závazkem (§ 570 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, § 1902 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), nelze mu nic vytýkat; uzavřením nové dohody, která upravuje již dříve sjednaná práva a povinnosti týkající se téhož předmětu, původní závazek smluvních stran zaniká a namísto něj vzniká závazek nový, přičemž tato privativní novace se může týkat jak celého smluvního závazku, tak i jeho dílčí části. Jestliže pak žalovaný dovedl, že práva a povinnosti z nájemní smlouvy ve znění dodatků č. 1 až 7 byly po dohodě žalobce a KLANG, s.r.o. nahrazeny novými právy a povinnostmi (novým smluvním závazkem) dne 16.11.2012 „Dohodou o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy ze dne 14.2.2007 č.2012/OMP/2883“, a tedy došlo k privativní novaci, kdy původní smluvní závazky byly nahrazeny novým smluvním závazkem, a to právě v důsledku uzavření dohody ze dne 16.11.2012, ani v tomto ohledu mu nelze nic vytýkat; dne 16.11.2012 vznikl nový smluvní vztah týkající se práv a povinností ke „Kinu Vzlet“, který mohl být z pohledu ZVZ posuzován bez ohledu na práva a povinnosti vyplývající z předchozích ujednání (v nájemní smlouvě ve znění dodatků). Pak tedy zdejší soud nedává zapravdu žalobci v jeho argumentaci ohledně nelogičnosti (nesprávnosti) postupu žalovaného, který ve vztahu k postupu podle ZVZ primárně nezkoumal původní smluvní ujednání, nýbrž až to, které plynulo z uzavřené dohody o narovnání, byť logicky – co do smyslu uzavřené dohody o narovnání – ve světle původních smluvních ujednání, z nichž plynoucí práva (a povinnosti) byla dohodou o narovnání „narovnávána“.

21. Již v původní nájemní smlouvě obě smluvní strany vycházely z nemožnosti užívat předmět nájmu bez stavebních úprav a z povinnosti KLANG, s.r.o. stavební práce zrealizovat, přičemž dohodnutá částka v dohodě o narovnání souvisela právě s těmito stavebními úpravami; žalobce se zavázal zaplatit KLANG, s.r.o. 26 471 063 Kč bez DPH a jednalo se o náhradu nákladů vynaložených nájemcem na stavební úpravy „Kina Vzlet“. Byť tedy původně žalobce uzavřel s KLANG, s.r.o. nájemní smlouvu na „Kino Vzlet“, podle které KLANG, s.r.o. měla provést opravu a rekonstrukci a náklady na provedení stavebních prací měly být započteny ve formě slevy na nájemném, privativní novací došlo ke vzniku povinnosti zaplatit za provedené stavební práce bez jakéhokoli dalšího započítání na nájemné; všech šest shora uvedených znaků veřejné zakázky podle § 7 odst. 1 ZVZ tím bylo naplněno. Skutečnost, že předtím k placení nájemného ze strany KLANG, s.r.o. došlo, je bez významu; o výši zaplaceného nájemného byla ponížena částka, kterou žalobce ve prospěch KLANG, s.r.o. hradil podle dohody o narovnání. Jestliže žalovaný vycházel z takto stanovené částky po odečtení částky odpovídající již zaplacenému nájemnému pro stanovení hodnoty stavebních prací, které pokládal za veřejnou zakázku (jež byla určující pro úvahy pro uložení pokuty), jde podle zdejšího soudu o nejmírnější zacházení, jaké se žalobci ze strany žalovaného mohlo dostat.
22. Dovolává-li se tedy žalobce nutnosti zohlednění skutkových specifík, jež uzavření dohody o narovnání předcházela (že původní smluvní vztah měl charakter vztahu nájemního), pak tato skutková specifika žalovaný podle zdejšího soudu zohlednil v nejvyšší možné (pro žalobce nejvíce příznivé) míře; provedení stavebních prací a oproti tomu jejich úhradu žalovaný považoval na pouhé „související právo“ s nájmem do té míry, do jaké bylo skutečně kompenzováno užíváním předmětu nájmu. Pouze v té míře, v jaké se již nejednalo o kompenzaci, žalovaný ve skutečnosti dovozoval porušení ZVZ, byť žalobci v napadeném rozhodnutí k jeho rozkladové argumentaci též vysvětloval, že mu nutně muselo být zřejmé, že se situace nijak neliší od stavu, kdy by vypsál v režimu ZVZ veřejnou zakázku na rekonstrukci objektu, kterou by podmínil smluvením nájemního

vztahu. Jestliže již od počátku nájemního vztahu bylo mezi žalobcem a KLANG, s.r.o. najisto postaveno, že stavebně technický stav nemovitosti zcela vylučuje užití nemovitosti k účelu smlouvy a že podmínkou pro využití nemovitosti nájemcem ke sjednanému účelu je provedení stavebních oprav a stavebních úprav (rekonstrukce) nemovitosti, a již samotná nájemní smlouva byla výslovně uzavírána za účelem stanovení podmínek provedení oprav a rekonstrukce nemovitosti a podmínek, za kterých bude nemovitost pronajímatelem dána nájemci do nájmu, pak ani ve vztahu k nájemní smlouvě od počátku nelze dovozovat, že by „hlavním“ účelem vztahu mezi žalobcem a KLANG, s.r.o. byl nájem a že by provádění stavebních prací bylo pouze souvisejícím právem (a povinností), tím spíše to nelze dovozovat ve vztahu k dohodě o narovnání. Argumentace žalobce, podle které se „přece“ jednalo o nájemní smlouvu a nakonec došlo „jen“ k vypořádání bezdůvodného obohacení, za tohoto stavu vůbec nemůže obstát. Není pravdou, že by žalobce „nechtěl“ stavební práce realizovat, tedy že to vůbec nebylo jeho záměrem; opak plyne již ze samotného účelu nájemní smlouvy, z níž plynoucí vzájemná práva byla dohodou o narovnání „narovnávána“, a pak ze samotného věcného důvodu pro peněžitě plnění ze strany žalobce podle dohody o narovnání – tímto důvodem bylo provedení stavebních prací. Není ani pravdou, že by žalobce nakonec za provedení stavebních prací neplatil; opak plyne z dohody o narovnání a je bezvýznamné, zda podkladem dohody ohledně samotné výše peněžitě plnění byl posudek prokazující zhodnocení či nikoli. Tvrdil-li žalobce takové zhodnocení, pak samotné zhodnocení se zdejšímu soudu jeví jako logické, přesto to však ničeho nevyprovádá proti závěru žalovaného, že se tak stalo v důsledku stavebních prací, jež byly veřejnou zakázkou (spíše naopak: výsledkem stavebních prací na existující nemovitosti její zhodnocení bývá).

- Na právě uvedeném nemůže nic měnit ani skutečnost zdůrazňovaná žalobcem, že na realizaci stavebních prací údajně (zřejmě původně, tj. v době uzavření nájemní smlouvy) neměl prostředky; právě tato skutečnost mohla být – pro žalobce logickým – důvodem pro vznik takového smluvního vztahu, v němž provádění stavebních prací bude kompenzovat možností „Kino Vzlet“ užívat (k čemuž nakonec v důsledku dohody o narovnání v plné míře ani nedošlo). Umořování nákladů rekonstrukce v platbách nájemného za shora shrnutého skutkového stavu vskutku nepředstavuje nic jiného, než postupné splácení ceny stavebních prací pronajímatelem nájemci. Tím, že žalovaný v tomto směru vytkl žalobci celý koncept nájemního vztahu, aby jej pak potrestal za uzavření dohody o narovnání, nepředstavuje pro zdejší soud nic zamlžujícího; sám žalovaný jasně uznal, že za jiné situace (tj. při neexistenci dohody o narovnání) by o spáchání správního deliktu uvažoval již ve vztahu k nájemní smlouvě (a takový postup by bez existence dohody o narovnání byl dobře hájitelný i před zdejším soudem), a podle zdejšího soudu srozumitelně vysvětlil, proč tak nepostupoval (původní závazek byl nahrazen závazkem novým v důsledku dohody o narovnání, která představuje privativní novaci) a proč vycházel z toho, že stavební práce ve prospěch žalobce, za které se žalobce v souladu s dohodou o narovnání zavázal zaplatit určitou částku, byly provedeny na základě sice již zrušeného titulu, ale současně v souladu s titulem nově založeným.
23. Je-li tedy nosná část žalobní argumentace založena na východisku, podle něhož dohoda o narovnání navazovala na předchozí závazek, což žalovaný údajně nesprávně nezohlednil, pak jde o žalobní argumentaci nedůvodnou; přestože dohoda o narovnání navazovala na již předchozí závazek, stále (i po uzavření dohody o narovnání) byl nový závazek úplaty ze strany žalobce koncipován jako protiplnění za provedené stavební práce poskytované ze

strany KLANG, s.r.o. ve prospěch žalobce, což žalovaný dovodil správně. Došlo-li privativní novací ke zrušení celého původního závazku a vzniku závazku nového, nemůže být napadené rozhodnutí nesprávné proto, že podle názoru žalovaného byla skutková podstata správního deliktu naplněna právě v okamžiku uzavření dohody o narovnání.

24. V této souvislosti zdejší soud samozřejmě souhlasí se žalobcem, že ve vzniklé situaci nebylo možno požadovat, aby žalobce poté, co byly stavební práce provedeny, platil jinému dodavateli než KLANG, s.r.o., to je však přičitatelné výlučně žalobci; skutečnost, že žalobce již neměl reálnou možnost stavební práce poptávat v zadávacím řízení (a ani to činit nehodlal), neznamená, že svým postupem ZVZ neporušil. Byť se uzavření dohody o narovnání žalobci jevílo v danou chvíli jako jediné možné a rozumné, jak žalobce také uvádí, nic to nemění na tom, že do situace, v níž byla dohoda o narovnání uzavírána, se žalobce dostal sám v důsledku svého předchozího postupu; vytvořil-li žalobce stav, jenž jej donutil k platbě za stavební práce bez zadávacího řízení, pak nejde o žádný liberační důvod z porušení ZVZ a z odpovědnosti za spáchání správního deliktu porušením ZVZ. Argument, že vypořádáním podle dohody o narovnání nedošlo podle žalobce k žádné škodě, je za tohoto stavu již zcela bezvýznamný; naplnění znaků správního deliktu žalovaný správně opřel o závěr ohledně platby za stavební práce bez zadávacího řízení, vznik škody znakem podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ není.
25. Pokud jde o argumentaci žalobce k uložené pokutě, pak žalobce namítá, že žalovaný původně (v předcházejícím průběhu téhož správního řízení) žalobci uložil pokutu ve výši 150 000 Kč za spáchání údajných devíti správních deliktů a po přehodnocení původních závěrů ji při dovození spáchání jediného správního deliktu snížil pouze nepatrně na 100 000 Kč, ani tu mu zdejší soud zapravdu nedává.
26. V průběhu správního řízení, jež nakonec vyústilo ve vydání nyní napadeného rozhodnutí, totiž žalovaný nejprve vydal rozhodnutí č.j. ÚOHS-S746/2014/VZ-25043/2014/532/MOn ze dne 25.11.2014, ve kterém konstatoval, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že dne 14.2.2007 uzavřel nájemní smlouvu s KLANG, s.r.o. ve znění dodatku č. 1 ze dne 17.12.2007, dodatku č. 2 ze dne 12.12.2008, dodatku č. 3 ze dne 31.3.2009, dodatku č. 4 ze dne 28.6.2010, dodatku č. 5 ze dne 22.11.2010, dodatku č. 6 ze dne 24.2.2012, dodatku č. 7 ze dne 31.7.2012, dne 14.5.2007 uzavřel smlouvu o provedení stavebních úprav s KLANG, s.r.o. a dne 16.11.2012 uzavřel s KLANG, s.r.o. dohodu o narovnání, a to v souvislosti s projektem „Kina Vzlet“, přičemž nepostupoval v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 ZVZ, i přesto, že jednotlivá smluvní ujednání naplňují definici veřejné zakázky podle § 7 odst. 1 ZVZ, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 150 000 Kč. Toto rozhodnutí však bylo k rozkladu žalobce zrušeno rozhodnutím předsedy žalovaného č.j. ÚOHSR435/2014/VZ-44922/2015/321/OHo ze dne 17.12.2015. Důvodem zrušení byl závěr předsedy žalovaného, že z výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo zřejmé, ke které z předmětných smluv se citovaná pasáž váže, ani kterými smluvními ujednáními měla být definice veřejné zakázky naplněna, přičemž veřejnou zakázku definuje úplatný smluvní vztah (souhrn práv a povinností) jako celek, nikoli jen jeho jednotlivá smluvní ujednání; z odůvodnění uvedeného prvostupňového rozhodnutí pak dále podle předsedy žalovaného nebylo zřejmé, že jakou povahu k předmětné veřejné zakázce, a tedy i ke spáchanému správnímu deliktu, představuje smlouva o provedení stavebních úprav ze dne 14.5.2007 (tato smlouva je součástí nájemní smlouvy na základě dodatku, ale z prvostupňového rozhodnutí nebylo

podle předsedy žalovaného zřejmé, zda ke spáchání správního deliktu došlo až inkorporací pozdější ze smluv do smlouvy nájemní nebo zda samotné uzavření smlouvy o provedení stavebních úprav ze dne 14.5.2007 představuje samostatný správní delikt). Důvodem ke zrušení uvedeného prvostupňového rozhodnutí tedy byla nejednoznačnost a neurčitost; nově bylo třeba určit, kterým okamžikem a kterým úkonem mohlo ke spáchání správního deliktu dojít, či zda dalšími úkony žalobce nemohly být spáchány správní delikty další, což musí plynout jak z výroku, tak z odůvodnění. Rozhodně tedy nelze dát žalobci zapravdu v tom, že původně byl potrestán za spáchání devíti správních deliktů, neboť právě pro nejasné zodpovězení otázky, o kolik správních deliktů se jedná, bylo toto prvostupňové rozhodnutí zrušeno.

27. Nic jiného přitom žalobce ve vztahu k samotné výši uložené pokuty ve prospěch jejího zrušení nenamítá. Uplatňuje-li žalobce moderační návrh podle § 78 odst. 2 s.ř.s., v jeho prospěch bylo v žalobě argumentováno právě (a pouze) tím, že žalovaný původně (v předcházejícím průběhu téhož správního řízení) žalobci uložil pokutu ve výši 150 000 Kč za spáchání údajných devíti správních deliktů a po přehodnocení původních závěrů ji při dovození spáchání jediného správního deliktu snížil pouze nepatrně na 100 000 Kč, což činí z uložené pokuty pokutu nepřiměřenou, pak dospěl-li zdejší soud k závěru, že žalobce původně za spáchání devíti správních deliktů potrestán nebyl, nemůže být nepřiměřenost dovozována z rozdílu mezi pokutami 150 000 Kč na straně jedné (původně) a 100 000 Kč na straně druhé (nyní). Jestliže pak žalobce důvody pro moderaci na jednání soudu rozšířil o teprve půlroční účinnost ZVZ (ve vztahu k okamžiku uzavření původní nájemní smlouvy), pak ani to nepřiměřenost pokuty uložené ve výši 100 000 Kč nezakládá; tu zdejší soud zohledňuje především to, že žalobce vůbec podle ZVZ nepostupoval, ačkoli měl, a za této situace – s přihlédnutím k rozpočtovým příjmům v letech 2013 až 2015 v rozmezí 1, 38 miliardy Kč až 1,72 miliardy Kč a hodnotě plnění vynaloženého mimo režim ZVZ přes 30 milionů Kč vč. DPH – nemohl oprávněně věřit v mírnější postih ze strany žalovaného. Zdejšímu soudu se tak pokuta jeví jako spíše výchovná než vskutku trestající. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud zdejší soud z důvodů žalobcem uváděných neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemůže dovodit, že by byla zjevně nepřiměřená, což je podmínkou pro její snížení nebo úplné upuštění od ní. Proto ani tomuto návrhu soud nevyhověl.
28. Tím jsou žalobní body (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s.ř.s.) vyčerpány.
29. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud uzavírá, že ve všech podstatných ohledech na věc nahlíží shodně jako žalovaný v napadeném a jemu předcházejícím rozhodnutí. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

30. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. října 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu

Úřad MČ Praha 10

Odbor kontroly a komunikace

SZ: P10-086949/2019

Čj.: P10-090776/2019

Z á z n a m

o výsledku mimořádné kontroly ve věci škody způsobené městské části Praha 10 pokutou udělenou Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen Záznam)

Datum zahájení kontroly:	30. 7. 2019
Kontrolovaná osoba:	městská část Praha 10, Úřad městské části Praha 10
Místo kontroly:	sídlo Úřadu městské části Praha 10
Kontrolující (kontrolní skupina):	Mgr. Tomáš Kosmel, vedoucí odboru kontroly a komunikace (vedoucí kontrolní skupiny) Bc. Ivana Paterová, vedoucí oddělení kontrolních činností
Předmět kontroly:	<ol style="list-style-type: none">1. Provedení šetření, jaká osoba či osoby jsou odpovědné za škodu způsobenou městské části Praha 10 pokutou udělenou Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ÚOHS-S0746/2014/VZ-04896/2016/532/Mon, resp. č.j.: ÚOHS-R0070/2016/VZ-50472/2013/321/Oho.2. Pokud by v návaznosti na bod 1 byla provedena identifikace osoby či osob odpovědných za škodu způsobnou městské části Praha 10 pokutou udělenou Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, doporučit, zda po této osobě či osobách škodu vymáhat.

1. Zahájení kontroly a shrnutí právního stavu

- Kontrola byla provedena v souladu s bodem č. 78 Plánu kontrol odboru kontroly a komunikace na rok 2019 a na základě usnesení Rady městské části Praha 10 č. 588 ze dne 30. 7. 2019.
- Předmětná kontrola se vztahuje k rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 9. 2. 2016, č.j.: ÚOHS-S0746/2014/VZ-04896/2016/532/Mon, kterým byla městské části Praha 10 (dále jen „MČ Praha 10“) udělena pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu podle tehdy účinného zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, kterého se MČ Praha 10 dopustila tím, že dne 16. 11. 2012 uzavřela se společností KLANG, s.r.o. „*Dohodu o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy ze dne 14. 2. 2007 č. 2012/OMP/2883*“, přičemž v této věci nepostupovala v některém z druhů zadávacího řízení. Uvedená dohoda se týkala nájmu a realizace rekonstrukcí objektu Kina Vzlet (dům č.p. 669, na pozemku parc. č. 8, vše v k.ú. Vršovice, Praha 10, ul. Holandská). Proti předmětnému rozhodnutí ÚOHS byl ze strany MČ Praha 10 podán rozklad, který byl následně ze strany předsedy ÚOHS zamítnut (viz rozhodnutí ze dne 2.1.2017, č.j.: ÚOHS-R0070/2016/VZ-50472/2016/321/OHo). Proti uvedenému rozhodnutí o rozkladu byla ze strany MČ Praha 10 podána žaloba u Krajského soudu v Brně. Soud žalobu svým rozhodnutím ze dne 18. 10. 2018, č.j.: 62 Af 29/2017-171, zamítl. Předmětná pokuta byla ze strany MČ Praha 10 uhrazena dne 3. 2. 2017.

2. Zohledňované podklady

- V souladu s předmětem kontroly zohledňovala kontrolní skupina níže uvedené dokumenty, kdy část z nich byla ke dni zahájení kontroly zveřejněna způsobem umožňující dálkový přístup a část vyžádána od odboru majetkoprávního, odboru bytů a nebytových prostor a oddělení Rady a Zastupitelstva v Kanceláři starostky.
 - Rozhodnutí ÚOHS ze dne 9. 2. 2016, č.j.: ÚOHS-S0746/2014/VZ-04896/2016/532/Mon.
 - Rozhodnutí ÚOHS ze dne 2. 1. 2017, č.j.: ÚOHS-R0070/2016/VZ-50472/2016/321/OHo.
 - Poskytnutá informace na žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 13.3.2019, č.j.: P10-023490/2019, týkající se předmětné problematiky, jejíž přílohu tvoří: Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2018, č.j.: 62 Af 29/2017, který nabyl právní moci dne 23. 10. 2018.

- Stenografický záznam z 13. zasedání Zastupitelstva městské části Praha 10, konaného dne 5. 11. 2012.
- Forenzní audit vývoje smluvních vztahů souvisejících s užíváním a rekonstrukcí objektu „BIO VZLET“, Holandská 1/669, Praha 10, v období od roku 2001 do současnosti, vyhotovený dne 2. 5. 2018 společností NEXIA AP, a.s., se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, IČ 48117013.
- Interní sdělení vedoucího odboru majetkoprávního ze dne 22. 9. 2011, č.j.: P10-106057/2011, vč. právní analýzy ze dne 25. 7. 2011, vyhotovené odborem majetkoprávním a nazvané „*Možnosti ukončení nájmu Kina Vzlet a některé související aspekty*“.
- Část zápisu z jednání Rady městské části Praha 10 (dále jen „RMČ Praha 10“) ze dne 24. 10. 2012, týkající se usnesení č. 1184.
- Zápis ze zasedání Zastupitelstva městské části Praha 10 (dále jen „ZMČ Praha 10“) ze dne 5. 11. 2012.
- Podkladové materiály vztahující se k usnesení ZMČ Praha 10 č. 13/45/2012 ze dne 5. 11. 2012, které tvořily: důvodová zpráva, návrh dohody o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy ze dne 14. 2. 2007, text nájemní smlouvy včetně všech jejích dodatků, text smlouvy o provedení stavebních úprav, znalecký posudek č. 1603-46-2012 o výši zůstatkové ceny nákladů vynaložených na rekonstrukci bývalého kina VZLET, č.p. 669, Holandská č. 1 ve Vršovicích, Praha 10, vyhotovený dne 5. 8. 2012 Ing. Arch. Vladimírem Soukeníkem, aktualizace, resp. doplnění předmětného posudku ze dne 2. 10. 2012.
- Jmenný přehled hlasování k usnesení ZMČ Praha 10 č. 13/45/2012 ze dne 5. 11. 2012.

3. Kontrolní zjištění k bodu 1 předmětu kontroly

- Na základě usnesení RMČ Praha 10 č. 1184 ze dne 24. 10. 2012 byla odsouhlasena k podpisu „*Dohoda o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků*“, přičemž t. č. zástupce starosty, pan Bohumil Zoufalík, byl pověřen k předložení této dohody ZMČ Praha 10 na jeho zasedání.

Na základě usnesení ZMČ Praha 10 č. 13/45/2012 ze dne 5. 11. 2012 byla předmětná dohoda schválena a výše jmenovanému zástupci starosty bylo uloženo takto schválenou dohodu uzavřít se společností KLANG s.r.o.

Rozhodnutím ÚOHS ze dne 9. 2. 2016, č.j.: ÚOHS-S0746/2014/VZ-04896/2016/532/Mon, byla MČ Praha 10 udělena pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu podle tehdy účinného zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, kterého se MČ Praha 10

dopustila tím, že dne 16. 11. 2012 uzavřela se společností KLANG, s.r.o. „Dohodu o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy ze dne 14. 2. 2007“, přičemž v této věci nepostupovala v některém z druhů zadávacího řízení (viz bod 1 záznamu).

- V rámci dotčeného zasedání ZMČ Praha 10 měli k tomuto bodu jeho členové k dispozici příslušnou důvodovou zprávu k materiálu, návrh Dohody o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy ze dne 14. 2. 2007, text nájemní smlouvy, vč. všech jejích dodatků, text smlouvy o provedení stavebních úprav a text znaleckého posudku, vč. jeho doplnění.
- Kontrolní skupina se nejdříve zabývala otázkou, zda za vzniklou škodu nenese zavinění externí subjekt (např. advokátní kancelář, znalecká kancelář), přičemž dospěla k závěru, že nikoliv. Schválením předmětné dohody původní závazky týkající se nájemního vztahu se společností KLANG s.r.o. zanikly a byly nahrazeny zcela novými, což je zmiňováno i v příslušných rozhodnutích ÚOHS. K plánovanému schválení takovýchto nových závazků pak nepředcházelo právní posouzení věci např. externí advokátní kanceláří, což dokládá i rozsah dokumentace předložená členům ZMČ Praha 10. Jediným externím výstupem v rámci této věci byl znalecký posudek č. 1603-46-2012 zpracovaný Ing. Arch. Vladimírem Soukeníkem. Tento znalecký posudek však měl zjistit pouze výši zůstatkových nákladů vynaložených v rámci provedené rekonstrukce bývalého kina Vzlet a současně ověřit výši stavebních nákladů, které stavebník doložil. Dotčený znalecký posudek však v žádné ze svých částí neposuzoval (a ani posuzovat nemohl), zda má být v daném případě postupováno dle tehdy účinného zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, či nikoliv.
- Kontrolní skupina se dále zabývala otázkou případné odpovědnosti zaměstnanců a úředníků, zařazených do Úřadu městské části Praha 10 (dále jen „ÚMČ Praha 10“). I v tomto případě došla kontrolní skupina k závěru, že za vzniklou škodu tyto osoby v daném případě neodpovídají. V období předcházejícím přijetí usnesení ZMČ Praha 10 č. 13/45/2012 ze dne 5. 11. 2012 byla ze strany odboru majetkoprávního ÚMČ Praha 10 vyhotovena právní analýza, která se zabývala možnostmi ukončení nájmu Kina Vzlet a souvisejícími aspekty. Tato analýza byla, spolu s interním sdělením, předložena překladateli budoucího materiálu do ZMČ Praha 10 panu Bohumilu Zoufalíkovi, t. č. zástupci starosty MČ Praha 10, a to s žádostí o sdělení vybraného postupu. Právní analýza odboru majetkoprávního přitom uvádí výčet možností, jak závazek se společností KLANG, s.r.o., právně uchopit, a to od řešení formou vzájemné dohody až po soudní spor. Analýza též obsahuje odhad výše pokut, které mohla MČ Praha 10 po společnosti nárokovat. Kontrolní skupina dodává, že uvedená analýza

časově předcházela uzavření dodatku č. 6 k původně uzavřené nájemní smlouvě, nikoliv následné dohodě o skončení nájmu a o narovnání vzájemných závazků z nájemní smlouvy. Kontrolní skupina tuto skutečnost uvádí především jako doprovodnou informaci, jelikož tato analýza ve své podstatě neřeší, zda při zvolení té či jiné varianty dojde či nedojde k porušení povinností při zadávání veřejných zakázek. Členové ZMČ Praha 10 se mohli, v rámci řešení problematiky, následně seznámit s dalšími aspekty v důvodové zprávě k předloženému materiálu, která mj. obsahuje ve zkrácené podobě historii nájemního vztahu se společností KLANG s.r.o. Zpracovatelem materiálu, tj. i důvodové zprávy, byli dva úředníci odboru majetkoprávního ÚMČ Praha 10. Důvodová zpráva sice striktně vzato neřeší povinnosti, vyplývající ze zadávání veřejných zakázek, avšak zmiňuje i jiné možnosti řešení dané věci. Např. v bodu 5 (dohoda o narovnání sporných závazků) je zmíněno, že v případě, kdy nedojde k dohodě smluvních stran, přichází v úvahu řešení vyrovnání závazků rozhodnutím soudu, byť se tato varianta mohla v daném čase prezentovat jako komplikovanější (např. skrze časové aspekty, náklady řízení apod.).

Kontrolní skupina tak má za to, že na základě výše uvedených skutečností a vyhotovených dokumentů nelze vést k odpovědnosti za způsobenou škodu dotčené úředníky ÚMČ Praha 10, kdy tito navíc o samotném schválení dotčené dohody vůbec nerozhodovali. Kontrolní skupina dále dodává, že u osob úředníků ÚMČ Praha 10 by bylo možné polemizovat o jejich případné odpovědnosti např. tehdy, že by se při výkonu svých úkolů bezprostředně podíleli na realizaci chybného zadání či průběhu veřejné zakázky. V daném případě však k tomuto vůbec nedošlo, jelikož dle zákona o veřejných zakázkách vůbec nebylo postupováno, a to na základě rozhodnutí ZMČ Praha 10.

- Kontrolní skupina zároveň poukazuje na skutečnost, že ze Stenografického záznamu ze 13. zasedání ZMČ Praha 10, konaného dne 5. 11. 2012, na kterém došlo ke schválení předmětné dohody, se v rámci diskuze otázka souladu s postupem zákona o veřejných zakázkách řešila. Na jednání ZMČ Praha 10 tak byla otázka této problematiky nastolena. Členové ZMČ Praha 10 tak s touto skutečností mohli nakládat dle vlastního uvážení.
- Usnesením ZMČ Praha 10 č. 13/45/2012 ze dne 5. 11. 2012 došlo ke schválení předmětné dohody se společností KLANG, s.r.o., přičemž následným uzavřením této dohody se MČ Praha 10 dopustila správního deliktu a byla jí udělena pokuta ve výši 100 tis. Kč, přičemž uhrazením této pokuty vznikla MČ Praha 10 v této výši škoda. Dle dokumentace vyžádané od oddělení Rady a Zastupitelstva Kanceláře starostky vychází, že pro schválení předmětného usnesení hlasovalo 19 tehdejších členů ZMČ Praha 10: MUDr. Boris Šťastný, paní Vanda Švečová, DiS., paní Hana Štěpánková, pan Jan Florián, Ing. Vladimír Novák, paní Hana

Nováková, Ing. Martin Hejl, Ing. Jiří Vaníček, pan Bohumil Zoufalík, Mgr. Petr Vozobule, Ing. Antonín Weinert CSc., Ing. Jana Čunátová, Mgr. Vladislav Lipovský, paní Jiřina Vondráková, Mgr. Tomáš Ján, Ing. Ivan Vinš, RSDr. Karel Hošek, pan Aleš Polanecký a Ing. Miroslav Svoboda.

- V souvislosti s možnou odpovědností volených funkcionářů kontrolní skupina dále odkazuje na ustanovení § 159 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, týkající se povahy právního vztahu právnické osoby a jejího voleného orgánu, který stanovuje, že: *„Kdo přijme funkci člena voleného orgánu, zavazuje se, že ji bude vykonávat s nezbytnou loajalitou i s potřebnými znalostmi a pečlivostí. Má se za to, že jedná nedbale, kdo není této péče řádného hospodáře schopen, ač to musel zjistit při přijetí funkce nebo při jejím výkonu, a nevyvodí z toho pro sebe důsledky“*. Přestože v době rozhodného právního jednání nebyl zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ještě účinný, byl již platný (od 22. 3. 2012); výkon funkce s péčí řádného hospodáře (*diligentia diligentis patris familias*) navíc nebyl v právní úpravě žádnou novinkou, neboť ustanovení pouze přejímá standardní a v praxi již osvědčenou konstrukci povinnosti výkonu funkce s péčí řádného hospodáře z § 194 odst. 7 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, který byl novým občanským zákoníkem nahrazen. Rozdíl spočívá pouze v tom, že zatímco obchodní zákoník operoval s touto povinností pouze u představenstva akciové společnosti, nový občanský zákoník ji již vztahuje na všechny volené orgány právnické osoby. Volený funkcionář právnické osoby tak musí vykonávat vědomou rozhodovací činnost na základě dostatečných informací, v dobré víře ve prospěch právnické osoby, opírající se o racionální základy, odborně a po všech stránkách profesionálně. To ostatně koresponduje též s ustanovením § 87 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoHMP“), které upravuje slib zastupitele městské části.

Závěr k bodu 3:

Na základě zjištění nelze vyloučit, že zastupitelé svým rozhodnutím nesou zodpovědnost za škodu. Dle výstupu z hlasovacího zařízení tedy: MUDr. Boris Šťastný, paní Vanda Švečová, DiS., paní Hana Štěpánková, pan Jan Florián, Ing. Vladimír Novák, paní Hana Nováková, Ing. Martin Hejl, Ing. Jiří Vaníček, pan Bohumil Zoufalík, Mgr. Petr Vozobule, Ing. Antonín Weinert CSc., Ing. Jana Čunátová, Mgr. Vladislav Lipovský, paní Jiřina Vondráková, Mgr. Tomáš Ján, Ing. Ivan Vinš, RSDr. Karel Hošek, pan Aleš Polanecký a Ing. Miroslav Svoboda.

4. Kontrolní zjištění k bodu 2 předmětu kontroly

Po provedené identifikaci osoby, resp. osob odpovědných za škodu způsobenou MČ Praha 10 (viz bod 3 záznamu), se kontrolní skupina zabývala otázkou, zda lze doporučit MČ Praha 10 po těchto osobách předmětnou škodu vymáhat.

- V ustanovení § 35 odst. 3 ZoHMP je uvedeno následující: *„Hlavním město Praha a městské části jsou povinny chránit majetek hlavního města Prahy před neoprávněnými zásahy a včas uplatňovat právo na náhradu škody a právo na vydání bezdůvodného obohacení“*. Pro účely vyjasnění výkladu předmětného ustanovení odkazuje kontrolní skupina na komentované znění k ZoHMP, které uvádí, že: *„K ochraně majetku hlavního městě Prahy před neoprávněnými zásahy a povinnosti včasného uplatňování práva na náhradu škody a práva na vydání bezdůvodného obohacení je vysloveně povoláno jak hlavní město Praha, tak i městské části. Byť to zákon výslovně nestanoví, výkladem lze dovodit, že tuto povinnost mají městské části výhradě vůči majetku, který jim byl svěřen do správy, tedy vůči majetku, se kterým nakládají jako vlastníci“* (srov. DĚVĚROVÁ, M. a kol. *Zákon o hlavním městě Praze. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, str. 125).
- V rámci otázky samotného uplatnění předmětného práva odkazuje kontrolní skupina i v tomto případě na výklad daného ustanovení, přičemž odkazuje na komentované znění k ZoHMP, kde je uvedeno: *„Uplatnit právo na náhradu škody či bezdůvodné obohacení je nutno včas. To znamená před tím, než uplyne doba promlčení pro uplatnění tohoto práva. Podle § 609 obč. zák. platí, že pokud nebylo právo vykonáno v promlčecí lhůtě, promlčí se a dlužník není povinen plnit. Subjektivní promlčecí doba je v uvedených případech tříletá. Hlavní město Praha i městské části tak mají tři roky na uplatnění svého nároku od doby, kde se o tom, že vznikla škoda, resp. že vzniklo bezdůvodné obohacení, dověděly. Současně občanský zákoník ve svém § 636 a 638 stanoví objektivní promlčecí lhůtu v délce deseti let, která počíná běžet ode dne, kdy škoda nebo újma či bezdůvodné obohacení reálně vzniklo“* (srov. DĚVĚROVÁ, M. a kol. *Zákon o hlavním městě Praze. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, str. 126). V rámci uplatnění škody, resp. procesu vymáhání však musí být postupováno v souladu s obecnou zásadou hospodárnosti. I v tomto případě lze odkázat na komentované znění k ZoHMP, přičemž toto uvádí: *„I v případech vymáhání způsobné škody, i v případech vymáhání bezdůvodného obohacení, je hlavní město Praha vázáno zásadou hospodárnosti, proto musí vždy zvažovat, zda je takové vymáhání účelné a hospodárné (např. v případech, kde lze předpokládat, že osoba, která škodu způsobila anebo se bezdůvodně obohatila, má majetek na to, aby z něj mohlo být požadované plnění uhrazeno). V případě, že se by tomu*

*tak nebylo, mohlo by být vynakládání zdrojů na soudní výlohy neúčelné. Totéž by se dalo konstatovat i u zcela bezvýznamné výše plnění, které by mělo hlavní město Praha či městská část vymáhat. Vždy tak záleží na posouzení konkrétních skutkových okolností případu“ (DĚVĚROVÁ, M. a kol. *Zákon o hlavním městě Praze. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, str. 127).*

Kontrolní skupina konstatuje, že nedisponuje informacemi, které by naznačovaly, že se výše uvedené osoby nemohou podílet na uhrazení předmětné škody (např. z důvodu nemajetnosti). Vzhledem k počtu těchto osob, kdy se poměrová část pohybuje v řádu jednotek tisíc, se kontrolní skupina přiklání k tomu, že takto poměrová částka by neměla být pro jednotlivé osoby likvidační, nadmíru finančně zatěžující apod. K uvedené výši pokuty je třeba dále dodat, že se MČ Praha 10 pokusila její výši maximálně minimalizovat, a to skrze podané opravné prostředky proti rozhodnutí ÚOHS a následně podané soudní žalobě. Kontrolní skupina zároveň zastává názor, že na celkovou výši škody nelze nahlížet jako na výši bezvýznamnou, či natolik marginální, kterou by nebylo třeba vymáhat z důvodu zásady hospodárnosti. Předmětná zásada hospodárnosti a účelnosti by však měla být zohledňována i v případě individuálního řešení vymáhání škody, tj. kdy se celková výše škody např. rozpočítává mezi jednotlivé osoby, které za způsobnou škodu mohou. K této skutečnosti kontrolní skupina dodává, že v daném případě spáchalo škodu vícero členů voleného orgánu, tj. v takovémto případě za ni odpovídají společně a nerozdílně.

- Kontrolní skupina konstatuje, že vzhledem k datu nabytí právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2018, č.j.: 62 Af 29/2017-171 (nabytí právní moci dne 23. 10. 2018) a především datu uhrazení udělené pokuty (dne 3. 2. 2017) dosud neuběhla lhůta pro možnost uplatnění práva na náhradu škody.

Závěr k bodu 4:

Vzhledem k bodu 2 předmětu kontroly doporučuje kontrolní skupina vymáhat po odpovědných osobách vzniklou škodu, avšak způsobem, který půjde hodnotit jako hospodárný a účelný.

5. Závěr

- K bodu 1 předmětu kontroly: Na základě zjištění nelze vyloučit, že zastupitelé svým rozhodnutím nesou zodpovědnost za škodu. Dle výstupu z hlasovacího zařízení tedy: MUDr. Boris Šťastný, paní Vanda Švečová, DiS., paní Hana Štěpánková, pan Jan Florián, Ing. Vladimír Novák, paní Hana Nováková, Ing. Martin Hejl, Ing. Jiří Vaniček, pan Bohumil Zoufalík, Mgr. Petr Vozobule, Ing. Antonín Weinert CSc., Ing. Jana Čunátová, Mgr. Vladislav Lipovský, paní

Jiřina Vondráková, Mgr. Tomáš Ján, Ing. Ivan Vinš, RSDr. Karel Hošek, pan Aleš Polanecký a Ing. Miroslav Svoboda.

- k bodu 2 předmětu kontroly: Kontrolní skupina doporučuje vymáhat po odpovědných osobách vzniklou škodu, **avšak způsobem, který půjde hodnotit jako hospodárný a účelný.**

Záznam byl vyhotoven dne

Záznam zpracoval:

.....

Mgr. Tomáš Kosmel

vedoucí odboru kontroly a komunikace

.....

Bc. Ivana Paterová

vedoucí oddělení kontrolních činností